

delige forslag til lov om offentlighed, ikke være noget til hinder for at udelade § 6, således at et særskilt lovforslag om partsoffentlighed gennemføres ved siden af et forslag om almindelig offentlighed.

#### Til § 7.

Straffelovens §§ 152 og 263, stk. 2, foreskriver straf for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som røber, „hvad han i tjenesten eller hvervets medfør har erfaret som hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan“, eller som røber „privatlivet tilhørende hemmeligheder“, der er kommet til hans kundskab ved udøvelsen af hans virksomhed.

Ifølge tjenestemandens § 3, stk. 3, skal tjenestemanden „iagttage tavshed med hensyn til de forhold, som han i sin tjenestemandsstilling medfør bliver bekendt med, og hvis hemmeligholdelse ifølge sagens natur er påkrævet eller bliver ham foreskrevet af hans foresatte“. Tilsvarende bestemmelser findes i kommunale tjenestemandsvedtægter.

Bestemmelser om tavshedspligt findes ligeledes i en lang række speciallove, hvoraf nogle henviser til straffeloven eller tjenestemandens lov, medens andre giver særlige regler.

Gældende generelle regler om tavshedspligt som de foran nævnte må vige for begæringer om oplysninger i henhold til den foreslåede lov om offentlighed i forvaltningen, da sådanne regler ellers ville gøre offentlighedsordningen illusorisk. Det er derfor foreslået, at disse generelle regler om tavshedspligt ikke er til hinder for at stille oplysninger til rådighed efter lovforslagets regler. Men i øvrigt opretholdes disse tavshedsbestemmelser, således at de stadig vil være til hinder for, at offentlige funktionærer meddeler oplysninger på eget initiativ om indholdet af dokumenter eller røber tjenestehemmeligheder, som enten ikke fremgår af noget dokument eller indeholdes i dokumenter, der ikke efter forslaget gøres tilgængelige for offentligheden.

Man har derimod ment, at den ved andre love ud fra særlige hensyn specielt fastsatte tavshedspligt bør udelukke anvendelse af offentlighedsprincippet i henhold til nærværende lov. Det er derfor foreslået, at den i sådanne love foreskrevne tavshedspligt begrænser adgangen til at få oplysninger i henhold til loven.

#### Til § 8.

I mange tilfælde vil det være urimeligt i ubegrænset tid efter et dokumentets oprettelse at fastholde de i den foreslåede lov fastsatte begræns-

ninger i retten til at få oplysning om dokumentet. Det tidsrum, som i så henseende bør være afgørende, vil være forskelligt efter de pågældende dokumenters art. Da man ikke har ment, at nærmere bestemmelser om spørgsmålet bør optages i selve loven, har man i § 8 foreslået, at sådanne bestemmelser skal kunne gives ved anordning.

Den foreslåede bestemmelse gør ingen indskrænkning i adgangen til at deponere private arkivalier med forbehold mod offentliggørelse i et vist tidsrum.

#### Til § 9.

Det forudsættes, at det omhandlede gebyr i almindelighed ikke sættes højere end til et beløb svarende til forvaltningens omkostninger ved udfærdigelse af genparter.

#### Til § 10.

Det forudsættes, at ikrafttrædelsestidspunktet i stk. 1 fastsættes med en sådan frist fra lovens vedtagelse, at der levnes administrationen rimelig tid til at indrette sig på nyordningen og træffe de fornødne praktiske foranstaltninger med henblik på ordningens gennemførelse.

Begrundelsen for stk. 2 er, at dokumenter, som er udfærdiget ud fra forudsætningen om den nu bestående retstilstand med hensyn til offentlighed i forvaltningen, ikke bør undergives videregående offentlighed end hidtil.

Bestemmelsen i stk. 4 medfører, at hidtil gældende lovregler om adgang til at blive bekendt med dokumenter hos den offentlige forvaltning bevarer deres gyldighed, hvad enten de medfører en videre eller snævrere adgang til en forvaltningssags dokumenter end efter forslaget regler. De i forslaget § 2, stk. 1, nævnte undtagelsehensyn kan således f. eks. ikke påberåbes over for bestemmelser, der giver offentlig adgang til visse registre. Som bestemmelser, der giver en snævrere adgang til dokumenter end forslaget regler, kan nævnes § 3 i lov nr. 175 af 18. marts 1937 og § 20 i lov nr. 224 af 7. juni 1952, hvorefter ingen har krav på at blive gjort bekendt med erklæringer, der afgives henholdsvis om andragender om indfødsret og om andragender om indrejse- og arbejdstilladelse m. v.

Vedrørende bestemmelsen i forslaget § 5 henvises til bemærkningerne til § 2, stk. 1, nr. 2.

I henhold til den færøske hjemmestyreordning, jfr. lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre, tilkommer det alene hjemmestyret — lagting og landsstyre — at afgøre, om offentlighedsprincippet skal indføres i det færøske hjemmestyres forvaltning, herunder i det færøske kommunestyre. Yderligere bestemmer hjemmestyrelovens § 7,